

VRTEC.

Izhaja
1. dné
vsaeca
meseca
na celej
póll in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redniki-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
biš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1879.

Leto IX.

Na semnji.

Pólno je mésto ljudij različnih, domácih in tújih,
Človek je vsáke vrsté dánés príšél na semènj.
S pálico léskovo kmèt, prašán, po srédi se céste
Blíža, biságo nesóé, svój raztezájé korák;
Móški in žénske gredó, ter péš, na vozóvih in kónjih
Brzo podé se naprój, vsácemu kám se mudí:
Tá bi si kúpil kosó in tému je úsnija tréba,
On je volíče prignál, rád bi dragó jih odvél;
Tá si je nóv klubóv vrh stárega pokríl na glávo;
Tú se ozira kupéc, vábi ga tám prodajác,
Hváli mu svóje blagó na líce ter hváli na róbe.
Kámor obrneš pogléd, národ se gnéte povsód.
Dóvolj je túdi svetá na trgi pred svétnico méstno:
Kár nam obródlil je vrt, vséga je v prodájo tám.
Déva, na pól še otrók, sedí za pleténo kosáro,
Mnógo našló se okróg mládih in stárih ljudij.
Káj li jih gnálo je k njéj, ustáviló nóge hitéce?
Slépo a néžno deklé cvétke na prodáj imá.
„Blághi ljudjé! kupíte cvetóv, po górah so rástli,
In da prijáznih so líc, pripovedúje mi vsák;
Sáma jaz téga níkdár ubóga še vídela níjsem.
Kák dragoljúbcu obráz, kákšen je rózi, ne vém,
Kádár jih v róci držim in srébljem vonjávo njih srca,
Kite in vénce pletóé vašim na rádost očém,

Vášim, ki pōgled vesel pojé vā bōžje svetlōbe :
 Mōja vonjāva samó, vāša lepōta in dūh !
 Dāno mi bilo na vĕk nĭj glĕdati jārkega sōlnca,
 Kāka njegōva je lūč, ki nam ogrĕva zemljō.
 Vĕčen mi skrĭva oblāk nebó in lūno in zvĕzde,
 Hribe, dolĭ in vodĕ, mĕsta in sĕlske vasĭ !
 Sōlnĕnica, slĭšala sĕm, glavó po nōči obĕša,
 Dvĭga za jūtra jo spĕt, jĕdva se dān zazori :
 Trda ob mĕni je nōč, ki zārje ne bōde imĕla,
 Blāzega dnĕva nĭkdār, dōkler ne skrĭje me gròb !“ --
 Vsĕm so igrāle solzĕ, kar stālo jih tām je okólo,
 Vsi so jemāje cvĕtlĭc dĕvi nosĭli daróv.

A. Kalán.

Mogočen hrast.

Globoko korenĭna
 Življenje v zemlji pije,
 Njegova moč počasi
 V drevó po deblu lije.

In mnogo let preteče,
 Da deblo se postavi;
 Da se mogočno dvĭga
 Ponosen hrast v dobravi.

Na desni in na levi
 Vihar mu brate ruje,
 A on viharju, burji,
 Vremenom vsem kljubuje.

Če hujsi mu na deblo
 Viharna sila bije,
 Tem bolj globoko v zĕmljo
 Mu korenina rije.

J. Š. K.

Dĕdova slika.

Svetĭnov Janez je bil zeló prĭden mladenĭč. Da-sĭ mu je bilo domá opravljati mnoga opravila, vendar ni zanemarjal šolskih naukóv in nikoli se ni pritožil, da nima časa učĭti se za šolo. Bil je Svetĭnov Janez v meščanski šoli najboljši in najprĭdnejši uĕenec; zato so ga njegovi uĕitelji radi imeli in pri vsakej priliki odlikovali. Svoje starše je imel rad, v šolo je prĭdno hodil, povsod se je lepo obnašal, ali da ob kratkem povem, imel je vse óne dobre in lepe lastnosti, ki krasotĕ vsacega dobrega mladenĭča. Nikomur ni storil niĕ žalega, in nihĕe se ni pritožil zoper njega; vsak, kdor ga je poznal, hvalil ga je in ljubil zaradi njegovih lepĭh čednosti.

Janez je bil sin ubožnih staršev, ki so komaj toliko premōgli, da so ga v šolo pošiljali in mu potrebne šolske stvari preskrbovali. To je Janez dobro čutil, zato si je tudi prizadeval, da bi danes ali jutri svojim staršem mogel njih dobrote povrniti in se jim hvaležnega izkazati. Nu nekaj se je v tem času dogodilo. Janez je imel strijca trgovca. Ta je moral necega dnĕ po nujnih opravĭlih v Trst, glavno mesto našega Primorja. Da bi mu bilo potovanje prĭjetnejše, vzame s seboj Janeza, ki je imel o tem času ravno poĭitnice. V tem velikem trgovskem mestu, kjer se trgovci vseh evropejskih národov shajajo, dopalo se je našemu Janezu. Posebno so ga zanimale velike ladĭje in parobrodi. Vsak dan je hodil k morskemu prĭstanišču ter je gledal, kako se različno blagó izklada in naklada, kako ladĭje dohajajo in odhajajo. Necega dnĕ stopi na vĕliko trgovsko ladĭjo, in tudi tukaj se mu je takó dopalo, da želĭ ostati na ladĭji in se voziti po širocem jadranskem morji. Takój se ponudi